

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Štev. 9. Leto II.
V LJUBLJANI, 11. maja 1904.

Izhaja

vsak drugi četrtek
po 1. in 15. dnevu v mesecu.

Izdaja „Katoliška bukvarna“.
Tiska „Katoliška tiskarna“.
Urejuje Janez Ev. Kalan.

Cena

mu je na leto 1 K 60 vin.
Zunaj Avstrije 2 K 8 vin.
Za Ameriko 2 K 60 vin.

Spisi in dopisi se pošiljajo: Uredništvu „Bogoljuba“ v Zapogah, P. Smlednik, (Kranjsko).
Naročnina in inserati pa: Upravništvu „Bogoljuba“, Ljubljana, Kopitarjeve ulice 2.

Vsebina IX. zvezka:

	Stran
Tudi za može je molitev	129
Druga okrožnica Pija X: O Brezmadežnem spočetju	130
II. shod voditeljev Marijinih družb	133
Najlepša lilija	135
Življenje sv. očeta Pija X.	136
Razgled po katoliškem svetu	139
Cerkveni razgled po domovini	140
Zahvala za uslišano molitev	144
Zahvala	144

BOGOLJUB

CERKVENI LIST ZA SLOVENCE.

Tudi za može je molitev.

(Konec.)

Tudi v drugih deželah dobimo imenitne može, ki se niso sramovali molitve in pobožnosti. Vse drugače pa je dandanes. Ako je kdo komaj nekaj let svoje hlače po šolskih klopih trgal, se mu že v glavo vcepijo misli, da mu ni treba moliti, kamli pobožen biti.

Poglejmo si še enega takega vernega moža. Ime mu je Herman plemeniti Mallinkrodt, ki je svoje parlamentarno delovanje pričel leta 1852. na Nemškem Poganjal se je z 63 drugim na Nemškem za katoliško cerkev. „Kar se mene tiče“ je pisal svojemu sorodniku „se udeležujem vsak dan svete maše; to je tudi sredstvo, da se obvarujem pred osebnimi željami, oziri itd. To je edino pravo stališče, ki mi varuje mojo samostojnost.“ Zlasti je večkrat z veseljembral Overbergov katikizem. „Nikdar ga ne morem zadosti brati“ je dejal svojemu prijatelju pri neki priliki „kako kratek in vendar razumljiv ter podučljiv je!“

Tudi pridigo je visoko cenil. Še celo v svojih pismih je včasih omenja. Na poti proti domu jo je svojim domačim kratko ponovil in jih nanjo opomnil. L. 1872 je bil pri neki pridigi o sv. rožnem vencu. Segla mu je do srca. Sklenil je, da hoče od sedaj naprej vsak dan vsaj en odstavek rožnega venca moliti.

Vsaki dan po zajutruku je s svojo ženo bral eno poglavje iz knjige „Hodi za Kristu-

som“, ali pa iz premišljevanja P. Avancinija. Zvečer je gospa zbrala okoli sebe otroke. Sredi med njimi klečeča je opravila z njimi skupaj večerno molitev. V postnem času so molili sv. rožni venec, v mesecu maju pa so opravljali šmarnice.

Za časa kulturnega boja na Nemškem je bil Mallinkrodt v prvih vrstah. V vseh njegovih govorih se kaže zaupanje na Boga. „Moli za me“, je vsakokrat dejal ženi, kadar je šel v Berlin k zborovanju. Slavno delovanje tega moža je izviralo iz njegove globoke pobožnosti. Bil je prešinjten od resnice sv. vere. V njej je našel navdušenje, moč, pogum in tolažbo. „Moč in tolažbo“ píše njegov životopisec „je našel edino le v vsakdanji molitvi. K tej prištevam tudi sv. mašo in sv. obhajilo. Kakor je bil celo življenje zvest vsem naredbam sv. Cerkve, tako je bil tudi goreč in stanoviten v sprejemanju angeljskega kruha pri sv. obhajilu. Bil je prazen lastne ljubezni in ni poznal sebičnosti. Občudoval si pri njem njegovo odkritosrčnost in velikodušnost. L. 1874. je v Gospodu zaspal ter prejel, kakor smemo upati, večno plačilo.

Našteti bi vam mogel še druge slavne pobožne može. Omenim samo še le Jurija Argobasta, barona Frankensteina. Bil je ud marijanske kongregacije v Monakovem. Sveti rožni venec je molil leta in leta, dan za dnevom.

Vedno ga je pri sebi nosil, tudi na pot vanju, še celo v parlamentu in pri slovesih obiskih vladarjev. In dandanes, možje krščanski, koliko jih je izmed izobraženih, ki bi ga molili stano vitno in ga seboj nosili? Zlasti se kaj radi izgovarjajo, da nimajo časa, a za druga ne potrebná dela pa dobijo časa. Možje krščanski, zapomnite si dobro in premislite, da niste s mo za delo, tako kakor stroji po tovarnah, ki se vrté noč in dan. Vi imate tudi neumrjočo dušo, za katero je naš Zveličar, b žji Sin svojo dragoceno kri prelil!

Da, krščanski možje, ozirajte se na take in enake velikane v vednosti in hrabrosti, odločnosti in podjetnosti, kateri se svetijo re samo v svetni zgodovini ampak tudi cerkveni. Zapomnite si: Tudi možje morajo moliti! Kjer se neha moliti, tam ni več mož, ki bi bili svojega imena vredni. Zares, kaj neki je lepšega in ganljivejšega kakor mladeniči, možje z žuljevimi rokami in rožnim vencem? Kaj je lepšega kakor vladajoči državniki, veljavni in vplivni uradniki, učenjaki in umetniki, vojaki in duhovniki s povzdignjenimi rokami? Bodite tedaj možje, in sicer možje molitve! Molite zjutraj in zvečer, pred in po jedi, molite v cerkvi, pred v akim važnim opravilom! Tedaj se bode božji blagoslov obilno nad vas razlival. Postali bošete možje, veliki v besedi in dejanju. Ne dajte se osramotiti od tistih, ki ne nosijo ime kristjana. Še celó Turki v svoji

krivi veri častijo svojega Mohameda. In sultan je prvi, ki v postnem mesecu počasti njegove ostanke.

Dragi krščanski možje, molite; kajti čas hitro teče. Kmalu nastopi odločilna ura smrti. Brez molitve se pogubite. Če molite, ste rešeni za večno. Nikar ne recite, da je molitev preveč poniževalna za možje. Kaj pa se pravi moliti? Kaj je molitev? Molitev je pobožno povzdigovanje duha k Bogu. V molitvi govori stvar s Stvarnikom. Kaj je človek? Kaj je Bog? Kaj je majhno zrno peska v primeri z velikim hribom? Kaj je hrib v primeri s celo zemljo? Bog je Svarnik in mi njegove stvari. Prerok kliče: „Vsa ljudstva so pred njim kakor kapljica na vedru...“ Neki cerkveni učenik pravi: „Če bi bil ves svet s knjigami napolnjen in bi bili vsi ljudje pisatelji ter bi se vsa voda v morju v črnilo spremenila; — bi bile prej vse knjige popisane in bi se pisatelji utrudili ter bi črnila zmanjkalo, kakor bi samo eno božjo popolnost po vsej njeni obsežnosti mogli razložiti“.

In sedaj, kristjan, vprašaj sam sebe, je li kaj večjega, slavnejšega, kakor v molitvi s tem neskončnim Gospodom občevati? Zares naše najzvišenejše in najimennitnejše opravilo na zemlji je: molitev. Zato si globoko v srce zapišite:

„Tudi možje morajo moliti.“

Druga okrožnica Pija X: O Brezmadežnem spočetu.

Za majnik, mesec Marijin, nismo vedeli primernejšega berila o Mariji, kakor je to znamenito pisanje sv. očeta. Čeprav so okrožnice sv. očeta naslovljene le na škofove, vendar so gotovo zató pisane, da bi jih kolikor mogoče mnogi verniki brali. Zató ravnamo gotovo po namenu sv. očeta, ako to okrožnico podajemo svojim naročnikom.

Papež Pij X.

častitim bratom patrijarhom, primatom, nadškofom in škofom pozdrav in apostolski blagoslov.

Upi sv. očeta ob petdesetletnici.

Častiti bratje!

Samó malo mesecev še, in to leto nam bo prineslo veseljapolni dan, na katerem je pred petimi desetletji Naš prednik Pij IX. svetega spomina, v sijajnem krogu kardinalov in škofov slovesno izrekel, da je brezmadežno spočetje Marijino resnica, od Boga razodeta. Znano je, s kolikim veseljem in hvaležnostjo so verniki celega sveta to sporočilo sprejeli. Od pamtiveka niso pokazali na bolj sijajen način svoje ljubezni bodisi do ne-

beške Matere, bodi do namestnika Kristusovega, papeža.

Po vsej pravici pričakujemo, častiti bratje, da bo letos, po preteku pol stoletja od takrat, ono sveto veselje zopet oživel in odmevalo v naših srcih in da se bo zopet ona živa vera in ljubezen do Matere božje ponovila. To Naše pričakovanje izvira iz nekega notranjega glasú, ki Nam pravi, da se imajo sedaj kmalu izpolniti upi in nade, katere so stavili Naš prednik Pij IX. in ž njim vsi škofje v razglašenje te verske resnice.

Milosti, podeljene po Brezmadežni.

Seveda mnogi obžalujejo, da se ti upi do danes niso izpolnili, in menijo, da smejo s prerokom Jeremijem govoriti: „Mi smo pričakovali mirú, pa nič dobrega ni prišlo; mi smo upali časa rešitve, in glej — groza!“ Toda taki maloverneži nimajo prav; nimajo namreč v pogleda v dela božja in jih ne morejo prav soditi. Kdo more prešteti in preceniti skrivne zaklade milosti, katere je Bog ves ta čas po priprošnji Brezmadežne Cerkvi delil? In ne gledé na skrivno podeljene milosti, ali se ni v tem času vršil vatikanski cerkveni zbor (leta 1870), na katerem je bila proglašena papeževa nezmotljivost, ki je takó potrebna zoper sedanje in prihodnje zmote? Ali se ni vnela v tem času po vseh deželah in stanovih ljubezen in udanost vernikov do namestnika Kristusovega, da se mu hodijo klanjat in ga častit, kakor nikdar prej? Ali se ni izkazala na Naših dveh prednikih, Piju in Leonu, posebna božja previdnost, ki sta v takó viharnih časih vladala Cerkev takó slavno in takó dolgo, kakor skoro nobenemu drugemu papežu pred njima ni bilo dano? Komaj je dalje Pij IX. proglasil brezmadežno spočetje Marijino, že se je v mestecu Lurdu razodela Brezmadežna, in jela delati čudeže, ki se godé še do danes; čudeže, kateri so posebno zmožni, ovreči nevero sedanjega časa.

Takó velike milosti je Bog na priprošnji Brezmadežne delil v teh petdesetih letih. Ali

ne smemo torej pričakovati, da je naše rešenje bliže, kakor smo mislili? In to smemo toliko bolj pričakovati, ker iz skušnje vemo, da je Bog najbližji tedaj, kadar je sila najvišja.

Marija — pot h Kristusu.

Glavni vzrok pa, zakaj da želimo, da bi letošnja petdesetletnica po krščanskem svetu užgala novo izredno gorečnost, je naša želja, katero smo izrekli v svoji prvi okrožnici, namreč: da bi se vse v Kristusu prenovilo. Ni je namreč gotovejše poti združiti vse s Kristusom, kakor po Mariji.

Ali bi nam Bog ne bil mogel Odrešenika po drugem potu dati kakor po Devici? Toda Bog je sklenil v svoji previdnosti, da nam hoče Kristusa dati ravno po Mariji, ki ga je, obsenčena od Svetega Duha, spočela v svojem naročju. Zató še vedno ni druge poti za nas, da prejmemo Kristusa, kakor po Mariji. Zato nahajamo že v prerokbah, ki napovedujejo prihodnje odrešenje, poleg Odrešenika povsod tudi njegovo mater. Že Adam jo je videl v daljavi, kako kači glavo stira, in si je pri njenem pogledu obrisal solzo zaradi prekletstva, ki ga je zadelo. Nanjo je mislil Noe v rešivni ladiji, in Abraham, ko mu je bilo zabranjeno, sina zaklati. Jakob jo je videl kot lestvo, po kateri so angeli gori in doli hodili; Mojzes jo je spoznal v grmu, ki je gorel pa ne zgorel, David jo je pozdravljaj, ko je pred skrinjo zaveze hodeč pel in rajal; Elija slednjič jo je gledal v meglici, ki je iz morja vstajala. Kristus je vsvetel kot cvetica, toda iz korenine Jesetove, in ta je Marija.

Zares, če pomislimo, da je bila Marija edina izmed vseh, s katero je Jezus kakor sin živel 30 let pod eno streho in bil ž njo najtesnejše združen, kakó moremo dvomiti, da nas more ona najbolje seznaniti s Kristusom? Kdo je bolj globoko razumel kakor ona, njegova mati, skrivnost njegovega učlovečenja, njegovo rojstvo in detinstvo? Popolnoma posvečena v njegove namene, je živela takorekoč ž njim eno življenje. Nikdo ni poznal Kristusa tako, kakor ona, zató je tudi ona prava vodi-

teljica in ka ži pot h Kristus u, kakor nobeden drug. In zato tudi, kakor smo že rekli, nima nikdo tolike moči, ljudi s Kristusom združiti, kakor ona

Marija — naša duhovna mati.

V tem upanju pa smo še bolj potrjeni, ako pomislimo, kako močne vzroke ima Marija sama, da nas z Bogom združuje.

Mar ni ona mati Kristusova? Če pa je to, potem je tudi naša mati. — Kot temeljno resnico mora vsak verovati: Jezus, učlovečeni Bog, je odrešenik ljudi. Če je kot človek imel vidno človeško telo, je pa kot odrešenik imel neko duhovno (mistično) telo; to duhovno njegovo telo smo namreč mi, ki smo po njem odrešeni. Marija pa ni rodila Jezusa samó kot človeka ampak tudi kot odrešenika. Zatorej po pravici rečemo: Marija, ko je nosila v svojem naročju Odrešenika, je nosila v njem tudi vse, kateri so po njem odrešeni. Kakor smo namreč mi vsi, katere je odrešil, njegovo duhovno teló, takó smo tudi njegove matere (Marije) duhovni otroci. Brez dvoma bo torej vse storila, da Kristus, ki je naša glava, nam svojim udom vlije vse svoje zaklade milosti, predvsem da ga moremo prav spoznati in ljubiti.

Marija — naša soodrešenica.

Marija pa ni učlovečenemu Sinu božjemu, ki je hotel kot človek biti rojen, dala telesa, ampak je tudi nalogo prevzela, da hoče to daritveno jagnje varovati, zrediti za daritev in ga svoj čas k daritvenemu oltarju pripeljati. Med Sinom in Materjo je bila neka nepretrgana zveza življenja in trpljenja. Bila je tako zvezana s svojim Sinom v življenju in trpljenju, da je o obeh veljala beseda prerokova: Moje življenje poteka v bolečinah in moja leta v zdihovanju (Psalm 30, 11). In ko je prišel konec življenja Jezusovega, je ona stala pod križem njegovim, ž njim vred trpela in takorekoč ž njim umirala, ž njim vred se darovala za rešenje človeškega rodú, ž njim vred svet odreševala. Takó se po pravici ona lahko imenuje naša soodrešenica.

Marija — delivka milosti.

Ker je pa Marija poleg Kristusa naša odrešenica, zato je bila postavljena za delivko zakladov milosti, katere je Kristus s svojo smrtjo in s svojo krvjo zaslužil.

S tem nočemo reči, kakor da ni Kristus pravi in postavni delivec teh milosti. On nam jih je s svojo smrtjo zaslužil in on je postavni srednik med Bogom in ljudmi. Toda Marija, ker je ž njim vred trpela in umirala, ima pravico, da je srednica med njim, svojim Sinom, in med nami. Kristus je studenec milosti, „iz čigar polnosti smo vsi prejeli“ (kakor pravi sv. Janez 1, 16), Marija pa je, kakor jo imenuje sv. Bernard, v o d o t o č te milosti. Kristus je glava, im telo; Marija pa je v r a t, ki veže telo s glavo in od glave dovaja življenje in moč telesu. On sedi v nebesih na desnici božji, Marija pa stoji kot kraljica zopet ob njegovi desnici kot zagovornica in besednica vseh, ki so v nevarnosti. Pod njenim mogočnim varstvom se ni treba nikomur bati, nikomur obupati.

Vrnimo se torej, po vsem tem kar smo ob kratkem premišljevali, nazaj k našemu glavnemu stavku. Ali nismo torej po pravici rekli, da je Marija najboljša in najbolj gotova pot h Kristus u? To skušajo vsi oni nesrečneži, ki menijo, da lahko brez Marije k Bogu pridejo in se ž njim združijo; skušajo, da — otrok se ne dobi drugod kakor pri materi.

Kakó praznujmo Marijin jubilej.

Nato tedaj, častiti bratje, naj merijo vse slavnosti, ki se bodo to leto obhajale v čast brezmadežni Devici; nato namreč, da bi nas ona h Kristus u pripeljala in ž njim združila. Mariji namreč ni nobeno češčenje bolj zaželjeno in bolj dopadljivo, kakor da Jezusa, njenega Sina, natanko poznamo in ljubimo. To edino je pravo češčenje Marije. — Naj torej verniki le obhajajo slovesnosti po cerkvah, mesta in vasi naj se skušajo v praznovanju in proslavljanju, to je vse lepo in potrebno, da se pobožnost budi. Toda če pri tem ni notranjega duha, potem je vse le sama vnanjost in senca prave pobožnosti. Tudi Marija nam bi lahko rekla kakor nekdanj Kristus: To ljudstvo

me časti sicer z ustnicami; njih srcé pa je daleč od mene.

Brez notranjega duha zunanje delo nič ne velja in nič ne koristi. To mora pa notranji duh predvsem v nas storiti, da zapovedi božjega in Marijnega Sina izpolnujemo. Prava ljubezen mora voljo in srca zenačiti; zató, če Marijo res kaj ljubimo, mora naša voljaz njeno voljo skladati; njena volja pa je, da služimo Kristusu — Gospodu. Kar je

rekla na svatbi v Kani služabnikom: „Karkoli vam on reče, to storite“, isto govori tudi nam. Kristus pa pravi: Ako hočeš v življenje iti, izpolnuj zapovedi! Zató naj vsak ve: Čega pobožnost, ki jo ima in opravlja kdo do Marije, ne zadrži od greha in ne pripelje k sklepu, da hoče svoje slabe navade opustiti in odpraviti, tedaj je to samó vnanja in goljufiva pobožnost, pobožnost brez sadú.

(Konec prihodnjíc.)

II. Shod voditeljev Marijinih družb.

Za prvim glavnim vprašanjem: Ali so se pokazali kaki dobri vspehi pri Marijinih družbah? so imeli zbrani gospodje odgovoriti tudi na vprašanja: Kaj ovira dobre vspehe? Kaj jemlje dobro ime družbam? Katerere napake se godé pri družbah?

Gospodje so obširno odgovarjali na ta vprašanja in našeli pri družbah mnogo napak. Tukaj ne moremo vsega naštet; samo glavne reči.

Prva glavna napaka je ta, da se v družbo vsi vprek sprejemajo, dobri, srednji in slabi. Marsikje so gledali le na to, da bi imeli prav veliko število udov; vprašali so le po tem, koliko jih je, ne pa kakšni so. Za družbo so le dobri mladeniči in dekleta. Slabi se v družbi navadno ne poboljšajo, ampak družbi le škodujejo in ji dobro ime jemljejo. Srednji morajo prej pokazati in zadostno zagotovilo dati, da bodo družbena pravila natanko izpolnovali in družbi nikoli nečasti ne delali. Nobeden naj se v družbo ne sprejme, o katerem se — po njegovem dosedanjem življenju sodeč — ne more pričakovati, da bo vedno vreden družabnik. Sili naj se pa celo v družbo nikdo ne. Pač

se mu lahko prigovarja, ako se vidi, da je za to; a preveč pritiskati nikar! Fantje in dekleta morajo biti v družbi z veseljem in ne prisiljeni, sicer ne bodo dobri družabniki. Tako v prihodnje.

Pa tudi že od dosedanjih nerednosti in napak se morajo družbe očistiti. Grešno znanje, ponočevanje, pijančevanje itd., o tem pri družbi sploh govora ne sme biti; tudi plesa najbolje — nič! In kjer enkrat, dvakrat opomin ne izdá, treba je brez usmiljenja nožič vzeti v roke in bolni ud odrezati, — izključiti —, da celo telo zaradi njega ne začne bolehati in hirati. In sicer je treba to storiti dosti za časa; ne šele takrat, ko je tak nevrednež s svojim dejanjem takorekoč že sam sebe izključil.

Druga glavna napaka je: premalo nadzorstva. Moč družbe obstoji zlasti v tem, da udje drug drugega podpirajo, drug drugega z besedo in zgledom k dobremu vspodbujajo, pa tudi drug na drugega pazijo, da družbena pravila izpolnujejo in sploh zgledno krščansko živé. Dolžnost do tega imajo vsi družabniki sploh, posebno pa udje predstojništva. Vsaka družba mora imeti ob strani du-

hovnega voditelja, njemu v pomoč predstojništvo, — naj ga že družabniki izvolijo ali pa voditelj sam izbere. In udje predstojništva morajo svojo službo opravljati vestno, natančno in nepristransko. Njih dolžnost je skrbeti, da družba na dobrem imenu ne trpi, marveč vedno v dobrem napreduje, in da se pravočasno odstrani, kar bi ji utegnilo škodovati.

Tretja glavna napaka je, ako se opuščajo družbeni shodi. Shodi so duša in življenje družbe. Seveda ako teh ni, mora začeti družba hirati. Družba imej shod vsak mesec. Vsak, kdor ni zadržan, mora k shodu priti. Zato se je treba, če ne vselej, pa vsaj včasih, prepričati, kdo se je shoda udeležil in kdo ne. (Kot vzrok, da so nekoč shodi bolj redki, se je navajalo tudi to, da imajo na velikih župnijah duhovniki silno veliko dela, brez primere več kakor nekdanj) — Ravno taka je s sprejemanjem svetih zakramentov. Seveda tudi brez njih pravo življenje usahne. Zato se mora po možnosti skrbeti in paziti na to, da družabniki dostikrat svete zakramente prejemajo.

To so ob kratkem tri glavne napake, zaradi katerih so družbe sem in tam močno hirale in pešale. Seveda so gospodje zborovavci našteali še mnogo drugih pomanjkljivosti, ki pa jih ne bomo vseh tu naštevali. In te napake bo treba sedaj odstraniti, v kolikor jih niso ponekod že odstranili. Vse, kar jemlje družbi dobro ime in zavira njen napredek, mora proč! Potem bodo šele družbe kakor imajo biti, — da se ne bodo nasprotniki, vsaj opravičeno ne, mogli spodtikati ob njih.

Da so se pa v Marijine družbe ukradle mnoge napake, temu se ni ravno mnogo čuditi. To je nekaj naravnega. Družbe so namreč še mlade, mi smo šele dobro poskusili z njimi. Ko žito nekoliko odraste, potem se prikaže tudi plevel, in tedaj je čas, da se njiva opleve. Tako se je tudi pri družbah, šele ko so nekoliko odrasle, mogel in moral pokazati plevel. In mi smo prišli ob pravem času skupaj, da njivo očedimo. — Prav taka je bila z gospodarskimi, kmetijskimi in konsumnimi društvi. Bil je prvi poskus, bila je šola. In vsaka šola nekaj stane. Sedaj ko po prvih skušnjah vemo, kje tiči

napaka, kje in kako se lahko zaide, se bomo vedeli varovati napak in — poloma. Oboje, verske kakor gospodarske družbe, so za naše nove čase, nove razmere velikanskega pomena. Brez njih bi bil sčasoma nastopil res polom, propast. V družbah je naša rešitev. Zato hvala Bogu za to misel, in hvala Bogu za napake, da so se pokazale, da se jih bomo vedeli varovati!

Če so pa Marijine družbe kljub vsem nepopolnostim že dosedaj toliko dobrega sadu rodile, kakor smo zadnjič našteali, smemo po pravici pričakovati, da bodo potem — tako v pravem duhu vrejene, strogo držane družbe — le še veliko več lepega sadu donašale.

Še eno važno reč moramo poudariti! Slabe, pomanjkljive družbe bi se bile kmalu preživele in zamrle. Le take čiste, popolne (kolikor je pri človeški slabosti mogoče), in uzorne Marijine družbe bodo imele trajen obstanek, ne bodo samo od danes do jutri, marveč bodo v pozne rodove obstale in razlivalle svoj blagoslov. — —

Končno omenimo: Prvič, da se je izvolilo na shodu tudi neko osrednje vodstvo Marijinih družb, ki naj ima skrb, da se bodo družbe enotno in pravilno vodile. —

Drugič: Sklenilo se je, da ta shod ni bil zadnji te vrste, marveč, da se bodo enaki shodi obhajali vsako drugo ali vsaj tretje leto ali sami zase ali v zvezi z drugimi podobnimi shodi.

Tretjič: „Bogoljub“ se je proglasil za nekako uradno glasilo Marijinih družb, ki naj ga beró vsi družabniki. (Oziral se bo po možnosti rad na družbe, ker vé ceniti njih veliki pomen za bogoljubno življenje našega ljudstva; samo če kdaj prostora zmanjka, ker se mora ozirati na vse, mu oprostite!)

Toliko poročila o shodu naj za enkrat zadostuje. Iz tega malega že lahko spoznate, dragi družabniki, ki ste se kaj za ta za vas važni shod zanimali, kaj se je približno na shodu razpravljalo, in lahko izprevidite, da je bil shod res imeniten, koristen in plodovit za družbe in po družbah za prenovljenje verskega življenja med nami sploh. Natančneje določbe tega shoda — ob svojem času.

Za danes rečemo k sklepu: Za letošnji Marijin jubilej bomo Mariji med drugim posebno prijeten dar pri- nesli s tem, da njene, to je: Marijine družbe, v pravem pristnem, duhu prenovimo in poživimo.

Najlepša lilija.*)

Uršulinki S. Andreji Odlasek, umrli 14. apr. t. l., ravno ob letu njene redovne obljube. — Od njenih soredovnic.

Pomladno jutro! — Krasna je narava:
Na bilki vsaki biser lep blesti,
In zlato solnce cvetke poljubuje,
Da z žarki zlatimi jih napoji.
Med cvetjem nežnim se vrtnar spreha,
Pa ta vrtnar ni zemeljski trpin.
Lepota rajska iz oči mu sije,
Lepote take nima zemlje sin.
Pogled njegov nebeško mil, prijazen,
In stas njegov božanstva je odsvit;
Na desno, levo se vrtnar ozira,
Krog ustn ljubki je smehljal razlit.
Nedvomno si vrtnar cvetico išče,
Cvetico, ki najlepša se mu zdi.
Pogleda to, pogleda ono cvetko,
A lepše cvetke še oko želi.
Že jo ima; glej, lilijo blestečo,
Pred njo vrtnar nebeški obstoji.
Čim bolj jo gleda, bolje mu dopada,
Vesolja Jezusu obraz žari.
„Prelepa si“, vrtnar skrivnostno reče,
„Prekrasna si za pusti zemski vrt;
Bojim se za lepoto divno tvojo,
Da nežni cvet ne bil bi tebi strt.“
Še jedenkrat pogleda cvetko belo
In poln ljubezni skloni se do nje;
Z desnico sveto cvetko si utrga,
Veselo jo pritisne na srce.

Najlepša lilija v duhovnem vrtu,
Preblaga sestra, bila si pač Ti;
Zato utrgal Te je ljubi Jezus,
Saj cvetk najlepših zemlja vredna ni.
Na klic Gospodov svet si zapustila
In celico zvolila si zasé,
Najljubše si Gospodu žrtvovala,
Darila Jezusu telo, — srce.

Mar si slutila, lilija nedolžna,
Da Ti odločenih je malo dni,
Ker si po poti čednosti hitela,
Da v cvetu polnem Jezus Te dobi?
Ko si Bogu prisego govorila,
Prosila si iskreno tudi to,
Da, preden bi gorečnost opustila,
Pokliče naj Te ženin Tvoj v nebo.
In slišal je Gospod prisego Tvojo,
Uslišal prošnjo je nevesti koj:
Čez eno leto — ob trenutku istem —
Ponesel lilijo je v raj s seboj.
O blagor Ti, Andreja, angelj čisti!
Ločila si prehitro se od nas;
Pa saj cvetiš kot lilija blesteča
Na Srcu božjem zdaj za večni čas.

Vi pa, ki tožite po hčerki blagi,
Vi, ki žalujete po sestrici,
Obrišite solze in poslušajte,
Kaj Jezus, božji ženin govori:
„Jaz sem utrgal lilijo blestečo,
Ko ravno je odprla pestri svet;
Dotaknil ni se je še mrzli veter,
Prelepa bila je za pusti svet.
Prelepa bila za oko zemljanov,
Prenežna, da zvenela bi že zdaj,
Zato je nisem pustil več na zemlji,
Presadil sem jo k sebi v sveti raj.
Jaz sem jo ljubil, negoval jo vedno,
Nad njo sem čuval zvesto dan na dan,
Pred zimskim mrazom, pred vročino letno
Zakril sem jo, postavil sem se v bran.
In, dasi kratko tukaj je cvetela,
Dosegla v času tem je mnogo let.
Z veseljem sem jo gledal, cvetko svojo,
Prostorček, kjer je stala, mi je svet.

*) Naprošeni objavljamo to pesem. Podá se kakor tej blagi pokojnici, takó vsaki nedolžni duši, ki jo je Bog po človeški sodbi „prezgodaj“ poklical s sveta. V vseh takih slučajih lahko služi ta pesem v tolažbo žalujočim sorodnikom, ker izraža res prav pristno krščansko naziranje o smrti. — Znamenito je v tem slučaju, da je Bog prišel po svojo nevesto ravno eno leto po njeni obljubi, isti dan in isto uro.

Živela kratko je, dosegla mnogo,
 In zgodaj dozorela za nebo,
 Povspela se do čednosti, kreposti,
 Nedolžnost ji krasila je oko.
 Najljubša so mi srca še nedolžna,
 Ki ne poznajo zlobnega sveta,
 Ki od detinskih let za mé živijo,
 Ki ljubijo le mene, — ženina.
 In če jih vprašaš, kaj li še želijo:
 Najrajša bi se dvignila odtod,
 Da gledala bi mene v rajski slavi,
 Da kmalu bi končala zemsko pot.
 Nič ne boje se čiste duše smrti,
 Saj ta jedina pot jim tja odpre,
 Kjer se izpolnijo goreče želje.
 Da mene najdejo in z mano vse.
 Čemu solze, čemu pritožbe bridke,
 Če hčerka vaša srečna je sedaj!
 Mar jočemo se, če popotnik trudni
 Dospel je srečno v domovinski kraj?

Zalije solza li oko očetu,
 Če hčerko svojo srečno zaroči,
 Če našla ženina je, ki jo ljubi,
 Ki zadovoljno, srečno jo stori?
 O, ne tožite več po hčerki blagi,
 Ki zdaj v domovje pravo je prišla!
 Jaz sem sprejel jo za nevesto svojo,
 Pri meni naj cvete ta lilija.
 Če ji ponudite vso zemsko srečo,
 Nikakor več ne menja za nebo.
 Prah se ji zdi lepota cele zemlje,
 Saj večno srečo gleda že oko.
 Povzdignite duha v višave jasne,
 Na srcu mojem lilija blesti!
 Najlepša lilija, najlepša cvetka
 Je blaga sestra — dobra Vaša hči,
 Le kratko še in videli jo boste,
 Ko tudi Vam domovje zažari,
 Zakličite, če žalost Vas obide:
 „Presrečna hčerka — sestra — blagor ti!“

Življenje sv. očeta Pija X.

(Nadaljevanje.)

Škof v Mantovi.

„Kdor si škofovstva želi, želi si dobrega dela“, je rekel sv. Pavel v svojem prvem listu do Timoteja. Toda to „dobro delo“ obstoji dandanes bolj kot kedaj v celi verigi vsakdanjih težav, skrbi in bridkosti. Nizki ljudje večkrat gledajo z neko nevoščljivostjo proti višjim in visokim in si mislijo: Ali jim je prijetno! Taki ljudje si mislijo — kakor smo tudi mi časih mislili, — da gospodje in zlasti visoki gospodje samó dobro živé; to je njih opravilo in družega nič. Še misliti si ne morejo, kake in kolike težave, skrbi in bridkosti morajo nositi visoki gospodje. Težka je duhovska služba; silno težka pa je škofova.

Te težave so čakale sedaj našega don Sarta, ko je bil imenovan leta 1884 za škofa v Mantovi. Bil je tedaj v 50. letu svojega življenja.

Mantova je pač znano ime. Stari vojaki, ki so bili leta 1859. in 1866. na Laškem, kaj radi pripovedujejo o nji, in se radi malo pohvalijo, kaj vse so takrat ondi hudega in imenitnega doživeli. Mantova je še danes z zi-

dom obdano mesto, trdnjava. Prebivavcev je imela takrat okolu 30.000, danes seveda nekaj več, toraj mora biti približno taka kakor Ljubljana. Škofija mantovska pa je štela pod škofom Sartom 270.000 duš; nekako toliko, kakor goriška ali tržaška, za polovico manj pa kakor ljubljanska ali lavantinska.

Ta škofija je bila močno zanemarjena. V početku prejšnjega stoletja celih 16 let ni imela škofa. Po smrti vsakega škofa je bila najmanj 2, 3 leta prazna. Leta 1871. je bil imenovan za škofa mantovskega Peter Rota. Ta je bil prej škof v Guastalli, kjer ga je od liberalcev našuntana druhal pregnala. (Torej podobne prijaznosti kakor pri nas, samó še malo hujši) Potem tedaj mu je Pij IX. izročil škofijo v Mantovi. Tu mu pa vlada nikakor ni hotela plače dati. Bil je goreč, apostolski mož, in takih vlada ne mara. Moral je iti celo v prognanstvo in v ječo. Končno ga je leta 1879. papež poklical v Rim in ga imenoval za naslovnega nadškofa tebejskega.

Kraljica majnika.

Zopet je bila škofija 5 let brez pastirja. Da se v takih razmerah vtihotapi marsikaka nerodnost in zanikrnost, je razumljivo.

Šele 5 let potem, tedaj l. 1884, je bil don Sarto imenovan za škofa. Za to mesto ga je papežu Leonu priporočil kardinal Parochi, ki je bil v Mantovi domá. Ta je bil sila bistroumen in učen mož in ga je italjanska vlada ravno takó preganjala, dokler ga ni papež poklical v Rim za kardinala. Umrli je lansko l. 1903.

Ta tedaj je Sarta za škofa priporočil in ga je tudi posvetil v škofa v cerkvi sv. Apolinara v Rimu dne 16. novembra 1884. Na večer istega dneva je bil pri papežu Leonu XIII., ki mu je podaril v znamenje posebne prijaznosti dragocen naprsni križec in škofovski obrednik, Pontificale Romanum, krasno vezan v 5 zvezkih. Z blagoslovom papeževim potrjen je odšel novoposvečeni škof v svoj novi delokrog.

Vlado škofije pa je slovesno nastopil šele prihodnjo pomlad, 19. aprila 1885, drugo nedeljo po Velikinoči. Evangelij one nedelje govori o dobrem pastirju, ki da življenje za svoje ovce. Novi škof je imel trdno voljo, tega dobrega pastirja posnemati in vse svoje moči, tudi svoje življenje zanjo darovati, če bi bilo treba.

Vsak škof mora pri nas na pet, na Laškem pa na tri leta poročati v Rim o stanju svoje škofije. Na ta način morejo v Rimu poznati razmere po škofijah celega katoliškega sveta. Poročila, podana od škofa Sarta, so še sedaj hranjena in kardinal Vincenc Vanutelli, ki je prefekt one kongregacije, kateri se imajo ta poročila pošiljati, je bil takó prijazen, da jih je dovolil pregledati in porabiti.

Kakor se iz prvega poročila razvidi, je imela škofija 308 duhovnikov, 153 župnij in poleg župnijskih še 214 drugih cerkvâ. Samostanov ni bilo skoro nobenih. Laška vlada, komaj da je začela l. 1866 vladati, je brž hitela samostane odpraviti, cerkveno premoženje s

hudimi davki obremit, pobožne ustanove pa pograbit. Pa ta časna škoda bi se še prebolela, ko bi ne bila nova vlada veri sami vojsko napovedala in vsem slabim vplivom vrata odprla.

Po vsem tem je razumljivo, ako se je ljudstvo silno, silno odtujilo cerkvi. Tisoči po mestih in tudi po deželi, morda več kot polovica ljudi ni več prejemale zakramentov, celó o Velikinoči ne; rokodelci in kmetje so onečeščevali Gospodov dan s težkim delom; posta ni nikdo več hotel poznati, poročni pari so se zadovoljili kar s civilno poroko, ne da bi se v cerkvi poročili; kletev in bogokletstva so bila v ustih vseh.

To je žalostna podoba, katero je narisal škof v svojem prvem poročilu, ki ga je poslal koj prvo leto, 1. decembra 1885. Po teh podatkih je sporočil, kaj je dotlej sam storil za zboljšanje. 15. nedeljo po Binkoštih je pričel obiskovanje farâ svoje škofije, začeni pri stolni fari; tudi je že na več krajih delil zakrament sv. birme. O vseh velikih praznikih je po slovesni sv. maši v stolnici pridigal; tudi po drugih cerkvah, v mestu kakor na deželi, je vsako priliko porabil, da je božjo besedo označeval; večkrat je na dan po trikrat, štirikrat pridigal. Povsod je skušal razvade in napake odpraviti, najprej z dobroto, potem tudi z ostrostjo. V semenišču je bilo 123 gojencev; nastavljal je dva kanonika za gospodarstvo in upravo, dva pa za nauke in se z njimi posvetoval, kaj storiti za boljšo vzgojo prihodnjih duhovnov. Skoro vsak dan je šel v semenišče, da je na vse pazil in vse preskrbel, kar bi pospeševalo učenost in pobožnost bogoslovcev.

Končno prosi škof v svojem poročilu kardinala, da bi molili zanj in za njegovo čredo, da bi mogel škof s pobožnostjo, z besedo in zgledom svoji čredi služiti, ovce pa da bi pastirjev glas poslušale in se ne branile za njim hoditi.

Na Dunaju so pri občinskih volitvah zopet častno zmagali krščanski socialisti. Od zadnjih volitev so krščanski glasovi močno narasli; nasprotniki so vsi poparjeni, ko vidijo, da glavno in največje mesto avstrijsko visoko dviga zastavo krščansko in da je židovski liberalizem izgubil vsa tla v občinskem odboru. — Te dni zboruje v cesarskem mestu zbor odposlancev katoliških dobrodelnih društev. Najodličnejši govorniki so prevzeli govore.

Papež Pij X. in proticerkveni boj na Francoskem. Francoskemu poslancu Delarbreju je sv. oče pri zaslišanju rekel: Dolžnost vsakega katoličana je, da se zanima za politiko. Vsak katoličan bodi mož dejanja! Vsak katoličan, ki se ne peča s politiko, zanemarja svojo dolžnost. Sedanji vihar na Francoskem se bo polegel. Sedanje preganjanje bo zdramilo katoličane in duhovščino. Le z bojem se doseže zmaga! Preganjanje katoličanov bo še hujše, kakor je sedaj, toda Bog je bode ustavil, kedar bo njegova volja. Pri slovesu je sv. oče prijel poslanca za roko in trikrat ponovil: Dejanja! dejanja! dejanja! — Ko bi katoličani povsod poslušali besede sv. očeta in se ravnali po njih, bi kmalu strt ležal pogubni liberalizem na tleh.

Katoliški shod v Nemčiji se bode vršil od 21. do 25. avgusta v Regensburgu. Vrše se že velike priprave za udeležbo. Govorniki za razne seje in glavna zborovanja so že določeni. Slavnostno poslojje, kjer bodo zborovali, bo imelo

prostor za 6000 oseb. Veliko število katoliških zvez in društev je že prijavilo svojo udeležbo. Kakor vsi shodi nemških katoličanov, tako bode tudi ta gotovo nad vse sijajen.

Šestnajststoletnica smrti sv. Florijana je bila 4. maja. Ko so v Lavreaku pregajali kristjane, so tudi njega zgrabili, mu mlinski kamen navezali krog vratu in ga vrgli v reko Anizo. Zgodilo se je to 4. maja 903. 1600letnico so slovesno obhajali v samostanu sv. Florijana na Gorenjem Avstrijskem. Slavnosti so se vdeležili linški škof, minister za uk in bogočastje dr. Hartel, deželni predsednik, glavar in mnogo drugih dostojanstvenikov cerkvenih in svetnih.

Iz Rima. Katoliški list „Osservatore Romano“, pravi, da je bil obisk francoskega predsednika Loubeta v Rimu veliko žaljenje sv. očeta. Rimska stolica je to naznanila francoski vladi in je tako pritožbo poslala tudi vsem vladam, kjer ima svoje poslanike.

Na Dunaju ima ta teden sloveči govornik iz jezuitskega reda p. Abel misijon za otroke. V posebnem v otroškem duhu pisanem vabilu pozivlja male, naj se v obilnem številu udeležujejo pridig.

Zaobljubljeno cerkev in spomenik bodo postavili avstrijski cesarici Elizabeti v Genfu, kjer je bila umorjena. V ta namen se je mudil te dni v Ljubljani načelnik osrednjega odbora g. Singer, da bi se tudi na Kranjskem ustanovil odbor, ki bi pobiral prispevke za ta cerkev in spomenik.

Duhovniške spremembe na Štajerskem. Podeljene so župnije: Loka pri Zidanemmostu g. Mihaelu Šket, kaplanu v Laškem, Negova g. Franu Bratkovič, kaplanu v Teharjah, Belevode g. Antonu Šorn, kaplanu v Šmihelu pri Šoštanju. — Prestavljeni so: g. kaplan Janez Čemažar iz Sevnice v Teharje, g. Rudolf Krener iz Gornjegagrada v Sevnico, g. Martin Petelinšek iz Vranskega v Gornjigrad, g. Janez Topolnik od sv. Marjete pri Ptujju v Šmihel pri Šoštanju, g. Franc Mandeliček od Negove k sv. Marjeti niže Ptujja, g. Franc Štuhec, beneficijat v Ptujju kot kaplan k sv. Jurju ob Ščavnici. — V pokoj sta stopila vlč. g. Janez Bosina, častni kanonik in dekan v Kozjem ter preč. g. župnik Jakob Bohinc v Mariboru, ki se je naselil v Braslovčah; provizor je postal č. g. vikar Franc Simonič. — Razpisana je dekanija Kozje in mesto beneficijata v Ptujju. — Knežoškofijskim duhovnim svetnikom je imenovan g. Francišek Zmazek, župnik pri sv. Benediktu v slovenskih goricah. Prestavljen je č. g. Franc Lovrenko iz Laporja k sv. Margareti pod Ptujem. V začasni pokoj je stopil g. Franc Mandeliček, provizor v Negavi.

V Škofji Loki pred nunsko cerkvijo v posebni votlini postavili lep kip lurške Matere božje. Izdelal ga bode g. Vurnik iz Radovljice.

Umrla je 1. majnika na Bohinjski Beli v 73 letu plemenita žena Marija Mrak, mati č. g. župnika Matija Mraka. Pokopali so jo na pokopališču v Radovljici. Naj počiva v miru!

Na Moravskem v Olmucu je sklical pretečeni teden starokatoliški vikar Hosner velik shod, na katerem je hotel udrihati po katoliški cerkvi in Rimu. Na shod je prišlo mnogo starokatoličanov, protestantov a tudi lepo število nemških katoličanov. Ko je vikar napadal sveto

cerkev, so mu glasno ugovarjali katoličani. Šum je nastal tolik, da je moral vladni zastopnik razpustiti shod. Eden izmed katoličanov je klical drugovercem: Če odpademo od Rima, kam naj potem pristopimo ali k starokatoličanom ali protestantom. Vprašani so morali molčati, ker drugače bi se bili najbrže še med seboj spopadli. —

Klanje krščanskih Armencev. Velike nemire so povzročili v armenski vasi davčni iztirjevalci. Oboroženi vaščani so zahtevali, naj se odstranijo te turške pijavke in so jih v resnici tudi odgnali. Turki so se vrnili z orožniki v vas Hunan ter napadli Armence, ki so se bili zbrali v neki hiši. Hrabri Armenci so zopet turško svojat v beg. Na to so poslali Turki svoje vojaštvo v nesrečno vas. Te premoči pa niso mogli premagati Armenci in Turki so sedaj začeli neusmiljeno klati uboge vaščane. Vse so požgali in delali grozna zlodejstva. Skrunili so 8–10letne deklice in jih potem umorili. Zopet se je bati vsled splošnega vznemirjenja Armencev novega vstanka. Armenski škof in drugi veljaki so prosili patrijarha, naj posreduje pri turški vladi. Zaradi tega so bili armenski škof in drugi na povelje vlade zaprti. Tako postopajo Turki s krščanskim prebivalstvom, a krščanske države k vsemu temu molče.

Duhovniške vesti iz ljubljanske škofije: Umeščen je bil na župnijo Cerklje g. župnik Dolinar, na župnijo sv. Katarino g. Meršolj, dosedaj kapelan na Dobravi. Na župnijo sv. Trojico nad Cirknico je bil umeščen g. Francišek Pavlin, ondotni upravitelj.

Umrl je v Borovnici č. g. Ivan Klemenč, duhovnik v pokoju. Rojen je bil 20. febr. 1878. v Slavini. Služboval je le kratek čas v Gorjah. Bolezen ga je prisilila, da je stopil v pokoj ter preživel zadnjo dobo v Borovnici. V najlepših

letih izročil je svojo blago dušo Stvarniku. Počivaj v miru!

Župnijski izpit so napravili pretečeni teden sledeči čč. gg.: Boncelj Franc iz Dražgoš, Golf Anton, kaplan v Dobropoljah, Jarc Alojzij, kaplan v Slavini, Kadunc Matija, župn. upravitelj v Preloki, Koblar Jožef kurat na Gori pri Sodražici, Kramar Janez, beneficijant na Vačah, Lavrič Andrej, kurat na Gočah, P. Hugo Lengsfeld, mestni kaplan v Metliki, Mihelčič Ivan, kaplan v Železnikih, Pavlič Franc, mestni kaplan pri sv. Petru v Ljubljani, Podobnik Alojzij, kaplan pri sv. Trojici pri Mokronogu, Poljšak Anton, kaplan v Naklem, Stazinski Nikolaj, župn. upravitelj v Planini, Zupančič Franc, kurat v Ustju na Vipavskem.

Duhovske novice iz Koroškega. G. Franc Neuwirter, kaplan v Trgu, je prestavljen za mestnega kaplana pri sv. Ilju v Celovcu, g. Edg. Klinš se je povrnil iz samostana v Admontu in je nastavljen za kaplana v Trgu. Težko obolel je g. župnik Mat. Žerjav v Labudu. Za kaplana je tja prestavljen provizor I. Larcher iz Škofic v Lav. dolini. Na sv. Višarje prideta letos kot spovednika gg. R. Rotter, provizor v Kotmari vasi in J. Hojnik, kaplan v Globasnici. G. Pr. Matevžič, provizor v Mohličah je prestavljen v Ingolstal. Župnijo Mohliče bo oskrboval g. župnik v Kamenu.

Skupno romanje na Brezje nameravajo privediti iz šmartinske župnije in dekanije pri Litiji.

Na Primskovem na Dolenjskem se je vršil sv. misijon. Vodila sta ga dva oo. lazarista. K sklepu je došel mil. g. opat Gerard iz Zatičine, veleč. g. dekan Žlogar iz Šmartna in več drugih gospodov. Ljudstvo se je sv. misijona pridno vdeleževalo.

Prvi letošnji shod pri sv. Nikolaju na Gorjancih v župniji Št. Jernej se je vršil 1. majnika.

Usmiljene sestre so dobili v bolnišnico v Postojni, ki se je sezidala v proslavo petdesetletnice presvitlega cesarja.

Na Rakovniku nameravajo Salezijanci tudi letos praznovati kolikor mogoče slovesno praznik Marije pomočnice dne 24. t. m. Na predvečer, letos ravno na binkoštni pondeljek, dne 23. maja, bo slovesna procesija z lepim kipom

Marije pomočnice, kakor lani. Pripominja se, naj bi vedno marljivi salezijanski sotrudniki in sotrudnice za časa poskrbeli, da bo imel letos tramvaj več vozov, ker lansko leto je bilo na tisoče ljudstva zbranega. Mnogi bi se radi peljali, a se niso mogli.

Romarjem na sv. Višarje. Kmalu bode otvorena božja pot na sv. Višarje. Premnogo romarjev bode prihitelo od raznih strani na to slovečo goro k Materi božji. Vi romarji, ki obiskujete božjo pot na sv. Višarje, zapomnite si to: Pri zadnji deželnozborski volitvi na Koroškem je sedanji župan Kranner, ki prodaja na sv. Višarjih podobice in si je takorekoč večino svojega premoženja pridobil od pobožnih romarjev, prav ostudno in surovo ravnal z našim priljubljenim gospodom kaplanom; česar pa sam ni mogel, imel je zveste pristaše — kakor se pripoveduje — ki so kaplana in njegovo hišo zasramovali. Zapomnite si to!

Novo pokopališče bodeta napravili občini Tomišelj in Vrbljenje. Ogled se bode vršil 19. t. m.

* * *

Iz Cerknice. „Oj, kako je lep čist rod v svojej svetlobi!“ te besede sv. Duha so gotovo marsikomu prišle v spomin in privabile solze v oči ob pogrebu umrle Marijine hčerke naše sestre Marije Baraga iz Dolenje vasi. Veliko soboto zjutraj so kljub mnogim opraviлом pred tako velikim praznikom prihiteli društvenice iz bližnjih vasi in trga Cerknice, da spremijo svojo sosestro k večnemu počitku, ki je po dolgi mučni bolezni umrla v najlepši mladosti, stara 20 let. Ranjka je bila krotka, ponižna in vedno vesela deklica; pristopila je izmed prvih k družbi. Njena čast in ponos je bila društvena svetinja, ki jo je tudi na mrtvaškem odru tako krasno kinčala. To je peta cvetlica, ki jo je nebeški vrtnar presadil v rajski vrt v teku dveh let, kar obstoji naša Marijina družba. O, ko bi vsa dekleta posebno pa hčere Marijine tako živele, da bi, kadar pride zadnja ura, brez strahu zrle ji v oči; kajti smrt pravega Marijinega otroka je nekaj veselega in tolažilnega, ker gre po plačilo v večno veselje k svoji nebeški Materi. Priporočamo ranjko v molitev vsem, posebno pa Marijinim družbam.

Iz Nove Cerkve pri Celju. Vse je bilo letos letos prav veselo o Veliki noči. Vesela Aleluja se

je glasila iz pevskih zborov, ali me dekleta smo bile otožnega srca. Dne 29. marca so nam odšli častiti gospod kaplan Alojzij Kokelj, voditelj naše Marijine družbe, za provizorja v daljni kraj. Bili so goreč častilec prečiste Device Marije in so tudi nas navduševali, kako naj Marijo častimo in njene čednosti posnemamo. Ko so prišli k nam, je že bila Marijina družba, pa ni bilo še vse v redu; prizadevali so si in so vse poravnali in zdaj so nam zapustili vse v lepem redu. Imele smo vsako prvo nedeljo v mesecu skupno molitveno uro od 1.—2.; po večernicah nauk ali zborovanje. 8. marca smo imele skupno sv. obhajilo med sv. mašo, pri kateri so Marijine hčerke prepevale. Imele smo tudi letos dve igri „Kraljica majnikova“ in pa „Sv. Nežika“. Me smo jim za vse delo hvaležne. Bog jim povrni tisočkrat! Bog daj, da bi se tudi naši fantje zdramili in šli na delo za Boga in za Marijo ter za nebeško domovino!

Od Sv. Gregorija. Težko smo letos pričakovali Velike noči. Zložili smo namreč lepo svoto in napravili prekrasno in dragoceno nebo in dvoje banderc, da ž njimi povišamo slovesnost pri procesijah in počastimo s tem Jezusa v presvetem Zakramentu. Toda veliki četrtek nam je potrl srce. Mèdlo je namreč kakor sredi zime, in do sobote zvečer in bilo misliti na velikonočno procesijo. Na večer v soboto pa se zjasni gori v kotu na Gorenjskem, in v par urah smo že videli na vsem nebu neštevilne zvezde. Bo! tako smo rekli in hitro napravili pota. Velikonočno jutro je bilo krasno in sijajno se je izvršila procesija. Prav posebno pohvalno nam je omeniti lepega vedenja domačih gasilcev. Osem izmed njih je svetilo ob sv. Rešnjem Telesu in ti so tudi potem svetili k leče okrog oltarja med celo slovesno sv. mašo. Vsa čast takim možem in mladeničem!

Iz Št. Janža na Dolenjskem. Lansko leto v postnem času smo imeli sv. misijon. Letos v istem času smo obhajali obletnico sv. misijona. Udeležba je bila, hvala Bogu, velika. Zlasti slovesno je bilo 8. marca na Marijin jubilej. Mladeniška in dekliška M. družba kakor tudi udje tretjega reda, ki jih je že čez 300, in vsi drugi bogoljubni kristjani so imeli skupno sv. obhajilo, med katerim so slovesno potrkavali, kar je marsikoga do solz ganilo. Udje M. družbe so se znova posvetili svoji nebeški Materi. Obhajancev je bilo 1560. Vodili so to pobožnost častiti patri iz Krškega, katerim

kakor tudi našim domačim častitim gospodom izrekamo najpristrčnejšo zahvalo.

V Štanjelu na Krasu je praznovala na belo nedeljo dekliška Marijina družba brezmadežno Spočetje svoje matere Marije Device s skupnim slovesnim sv. obhajilom, združenim s slovesnim prvim sv. obhajilom. Popoldne je bil izreden slovesen mesečni shod. V dveh govorih je bil natančno pojasnjen pomen slovesnosti. Krog 50 deklic v belih oblačilih z malim številom prvoobhajancev je prejelo pred daritvijo sv. maše v ginljivi pobožnosti sv. obhajilo v veliko vsposodbudo vsega ljudstva. Radi svojega zglednega vedenja vživa Marijina družba splošno zanimanje in spoštovanje. Le tako naprej!

Iz Leš. Velikonočni čas je že sam na sebi poln veselja, ali za našo župnijo povečalo se je letos še bolj dušno veselje. Na Veliko nedeljo od $\frac{3}{4}$ 3. jeli so pritrkavati zvonovi, ko so hčere Marijine družbe peljale v sprevedu 14 novih pristopivših hčera, katere so potem v cerkvi slovesno sprejeli častiti gospod župnik. Ganljiv je bil njih govor pred sprejemom o Marijini družbi, za katero blagi gospod ves gori.

Iz Metlike. Dne 16. marca so nas zapustili naš goreči duhovnik gosp. Janez Hrovat. Njih srce je gorelo vedno za čast Božjo in čast Marijino, pa tudi nas so vsposodbujali k češčenju sv. Rešnjega Telesa, ki se, hvala Bogu, pri nas vedno bolj širi. Zares, veliko truda so imeli, toda z božjo pomočjo šli so neustrašeno z nami naprej. Ljubi Bog naj vam, čast gospod, tisočkrat poplača ves Vaš trud tu na zemlji, in slednjič v sv. nebesih. Naj še omenim, da smo imele 19. marca tudi vesel dan, ko smo obhajale god družbenega glavnega patrona, sv. Jožefa. Kako navdušeno smo pele: „Tebe, Marija, želim poslaviti“, ko smo šle zjutraj ob pol šestih v cerkev s svojo zastavo med pritrkavanjem zvonov in smo tam prejele skupno svojega Zveličarja. Popoldne smo šle zopet iz farne cerkve pogumno skozi mesto v procesiji proti svoji cerkvi sv. Roka, katera je bila krasno ozaljšana, tam smo imele svoj slovesni shod. Čeravno nas liberalci prezirajo in po slabih časnikih vlačijo nas in duhovne, se ne ustrašimo in se jih ne bojimo! Hvala Bogu, naša družba šteje nad 300 družbenic. Dekleta, pogumno naprej!

Iz Gabrovice pri Komnu na Krasu. — Letos smo tudi pri nas praznovali veselo Veliko noč.

Imeli smo prvokrat božji grob in vstajenje. Molili smo vsak večer uro češčenja iz „Večne molitve“. Cerkev je bila polna ljudstva. Posebno moških se je mnogo vdeležilo te lepe pobožnosti. In to nas jako veseli, da so tudi moški lepo pokazali svojo vero. Vstajenje smo imeli ob 4. uri zjutraj. Lepo je bilo videti procesijo z Najsvetejšim, ko se je pomikala po lepo razsvetljeni vasi. Solze radosti so igrale mnogim v očeh pri tej slovesnosti, katere ni bilo še pri nas. Vedno češčenje svetega Rešnjega Telesa tudi pri nas lepo napreduje. V naši mali vasi štejejo že 94 udov. Od novega leta molimo glasno vsako nedeljo uro pred Najsvetejšim. Prvo nedeljo vsakega meseca pa je med molitveno uro izpostavljeno sveto Rešnje Telo v monštranci. — Na belo nedeljo smo imeli tudi lepo slovesnost. Pristopilo je namreč 19 otrok prvokrat k sv. obhajilu. Vsako oko je bilo solzno, ko so pri krstnem kamenu glasno ponovili krstno obljubo. To je bil dan, katerega je Gospod naredil, kakoršnih smo doživeli malo pri nas. Vsi ti otroci so nam pomnožili stražo pred tabernakelnjom. Zato upamo, da bodo ostali zvesti Jezusu.

Dolenjvas pri Ribnici na Dolenjskem. Naša Marijina družba je bila ustanovljena ob času sv. misijona, katerega so vodili čč. gg. misijonarji od sv. Jožefa pri Mariboru od dne 24. aprila do 2. maja leta 1900. Najzlahtnejše drevesce, katero so gospodje misijonarji za časa sv. misijona zasadili na vrt pobožnega življenja v župniji, je Marijina družba za mladeniče in dekleta Prvotno so se k pristopu oglasili blizo vsi. Ker pa se je bilo bati, da se bode prva vnema pri nekaterih skoro ohladila, so previdni g. župnik do 8. decembra počakali z ustanovitvijo. Vesel dan je bil za našo župnijo praznik brezmadežnega spočetja Marijinega, kajti na ta dan smo bile pri nas uvrščene prve bojevnice v vojsko Marijino, t. j. v Marijino družbo. Sprejetih nas je bilo 130 deklet in nekoliko poznejše 90 mladeničev. Zjutraj smo imele skupno sveto obhajilo, ki nam je v spomin klicalo srečni dan prvega svetega obhajila, — popoldne so se nam lesketale že Marijine svetinje na modrem traku na naših prsih, v katerih se je porajalo veselje in iskrena hvaležnost do Marije, ki nas je vsprejela za svoje otroke. Vč. gospod župnik so nas pred sprejemom ogovorili, ter naslikali na kratko zgodovino Marijinih družb, ki niso kaka novotarija, ampak so stare že nad 300 let. Zgo-

dovina Marijinih družb nam kaže, da so bili člani Marijinih družb boljši, krepkostnejši in svetejši, kot drugi njihovi vrstniki, ki niso bili v Marijini družbi. V veliko čast si štejejo, da smo bile sprejete v to častito družbo. Nedavno smo dobili novega voditelja, čast. gosp. kapelana Gnidovca, ki neutrudljivo delujejo za Marijino družbo in za lepo versko življenje v župniji sploh. Najtoplejšo zahvalo izreka Marijina družba častitemu gospodu za njih požrtvovalnost, ko nas družbenice vezbajo v petju in lepo spremljajo na orglje.

Z Dobrove. Globoka hvaležnost nas sili, da se še enkrat javno zahvalimo in kratko označimo plodonosno delovanje č. g. J. Meršola, kaplana in voditelja Marijine družbe, katero so zapustili dne 25. aprila ter šli na novo službo za župnika pri sv. Katarini. Delovali so nad 6 let ter so storili vse, kar more storiti goreč in vesten duhovnik z besedo in z neprestanim delom in z najlepšim vzgledom bogoljubnega življenja. Žrtvovali so ves trud v blagor naše mladine. Ustanovili so torej l. 1898. Marijino družbo za dekleta in mladeniče — mladina je hitela zdaj po pravi poti do cilja, ki ga mora želeti vsak kristjan. Obe družbi sta imeli v njem dobrega in modrega voditelja! Niso bili pa samo dušni voditelj mladini, ampak skrbni oče odrastlim. Dobro vedoč, kako malo zna hraniti mnoga mladina denar, — ustanovili so tudi „Čebelico“. Dobili smo tudi krasno bandero. Mladini je treba tudi poštenega razvedrila in veselja; zato so tudi skrbni prednik vedno skrbeli, da se je družba razveseljevala s petjem in tudi 4 igre smo uprizorili! Zapustili ste nas, vendar sledovi in plodovi Vašega lepega delovanja so ostali pri nas in mi smo Vam vsi iz srca hvaležni — do groba! Bog plačaj!

Marijine hčere.

Iz Šmartna pod Ljubljano. Dne 21. marca smo od tukaj spremili pokojno Anico Plevnik na pokopališče k Devici Mariji v Polju. Res, od take bolnice se malokedaj sliši, kakor je bila pokojna Anica. Zaradi tega se je pa vdeležilo mnogo ljudi njenega pogreba. Res, da ona ni bila hčerka Marijine družbe, ker takrat, ko je ona še zdrava častila Marijo, še niso bile tako Marijine družbe razširjene kakor so sedaj. Pokojna Anica je imela dolgo bolezen. Bila je na bolniški postelji celih 16 let in dva meseca. In v vsem tem času ni bila menda nič več, kakor samo jedenkrat pod milim nebom. V tako dolgi in mučni bolezni pa

je bila tako potrpežljiva in vdana v voljo božjo, da ni kar nič tožila čez svoje bolečine, čeravno so bile včasih zelo težavne, pa je vse voljno potrpeala. Bila je res zgled prave vdanosti v božjo voljo. Zelo velikokrat je bila previdena s svetimi zakramenti. Za dušo Anice so zelo skrbeli častiti gospod župnik sv. Petra v Ljubljani. Gotovo je njena duša že sedaj v svetih nebesih in goreče prosi Jezusa za svojega skrbnega dušnega pastirja in za vse, kateri so jo v boleznih obiskali in jo podpirali.

S Koprivnika v Bohinju. Tretja nedelja po Veliki noči je bila za nas dan, ki nam ostane trajno v spominu. Ta dan je bilo slovesno sprejemanje deklet v Marijino družbo. Te svečanosti se je vdeležilo vse ljudstvo. Pristopilo je k svetemu obhajilu kakih 160 oseb, kar je za tako majhno župnijo uže precejšnje število. Bili sta dve sveti maši, jedna zjutraj, druga slovesna levitirana ob desetih, katero so darovali č. g. kanonik in dekan Sušnik, propovedovali pa gosp. Oblak, predsednik Marijine družbe v Srednji vasi. — Popoludne ob dveh je bilo sprejemanje v družbo. Najpreje so imeli g. kanonik govor, v katerem so kazoč na razmere časa pojasnjevali potrebo Marijinih družb, potem je bilo slovesno sprejetje. Stopilo je v družbo 20 deklet, katerih ni odvrnilo od njih namena nikako odgovarjanje in nasprotovanje. Ostale so stanovitne in ni jim bilo žal. Veselje in radost je sijala vsem z obraza, pa ne le njim, ampak vsem pričujočim. Slišal se je le en glas: nespametna vsaka, ki ne vstopi v družbo. — Vso slovesnost pa je zelo povzdignila sosednja Marijina družba iz Srednje vasi, ki je prihitela na naš hrib ter zapela več Marijinih pesmi, ki so zelo ugajale ljudem, da jih niso mogli prehvaliti.

Begunje pri Cirknici. Na praznik Oznanjenja Marijinega smo imeli pri nas spodbudno slovesnost. Blagosloвила se je ta dan zastava dekliške Marijine družbe. Prihitele so k slovesnosti tudi Marijine hčere iz sosednje župnije sv. Vida, ki so se odlikovale z razločnim in ubranim izgovarjanjem molitev. — Na dan varstva sv. Jožefa 25. aprila je bila pa ustanovljena mladeniška Marijina družba. Sprejetih je bilo 22. Upanje je, da se jim bodo pridružili vsaj še nekateri.

* * *

Koroško. (Marijine družbe.) Dasi bi bile na Koroškem Marijine družbe zelo potrebne, je dosejal vendar le šele ena v Kazazah. Kakor slišimo, se gibljejo duhovniki v Rožeškem dekanatu. Le na delo, trud ne bo zastonj! Po našem mnenju bi se Marijine družbe prav lahko vpeljale v Šmihelu pri Pliberku, v Pliberku, v Prevaljah, Dobrlivesi, kjer je versko življenje že prav živo. Mogoče pa, da sledi Kazazam najprvo fara St. Rupret pri Velikovu, kjer je po izvrstno delujoči „Narodni šoli“ pot že precej vglajena. Dekleta, ki izstopijo iz šole, bi našle v družbi pravo zavetišče pred pretečimi nevarnostmi. Bog nam naj vnetih delavcev!

* * *

Pozor! Na razna vprašanja odgovarjamo, da je pri nas glavna knjiga bratovščine svetega rožnega venca, družbe živega rožnega venca, bratovščine sv. Uršule, ter imamo v zalogi: Marija, Kraljica sv. rožnega venca, knjižica za bratovščino sv. rožnega venca à 10 v. 15 sprejemnic za en venec živega rožnega venca à 1 K, sprejemnica za bratovščino sv. Uršule à 6 v., molitvenik „Sv. Uršula“, vezan à 1 K 50 v. Naročnina in vpisnina se pošilja na naslov: Vodstvo bratovščin pri sv. Jakobu v Ljubljani.

Zahvale za uslišano molitev.

M. B. iz L. se zahvaljuje Materi božji za gotovo pomoč in srečen izid v sil. — F. S. iz Šk. Bogu za prejeto milost, katero ji je izkazal po priprošnji Marije Device, sv. Ane in drugih svetnikov. — I. H. iz Š. presvetemu srcu za uslišanje v večkratnih težavah. — F. D. iz Orešja na Bizeljskem preč. Devici Mariji in sv. Jožefu, ker je ozdravela od nevarne, mnogoletne bolezni. — Neko deklet Materi božji za večkrat uslišano molitev. — Neka oseba Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Jožefu za ozdravljenje matere. — Neko deklet najsv. Srcema Jezusa in Marije, ker je zadobila, kar je najbolj želela (sprejem v samostan), ko je njima v čast opravljala razne pobožnosti.

Darovi.

Za varuhe božjega groba v Jeruzalemu: župnija Postojna 12'17 K, župnija Slavina 9'30 K, župnija Senožeče 3'70 K, župnija Vreme 3 K.

Prihodnja številka izide v četrtek, dné 26. maja.

Franja Czerny

umetniška vezateljica

v Stari Loki šte. 15

pri Škofji Loki

priporoča se v izdelovanje **cerkvenih paramentov vsake vrste** (kakor **mašnih oblek, oltarnih prtov** itd.) od najpreprostejše izvršitve do najfinjše slikarije z iglo in vezenje z zlatom.

Stari že obrabljeni paramenti se popravljajo najskrbnejše, da so zopet za uporabo kakor novi.

Vse tu navedeno se izdeluje po najnižjih cenah.

405 B 6-5

V zalogi Katol. Bukvarne v Ljublj. izšle so za l. 1904 nove

Šmarnice

pod naslovom:

Marija v predpodobah in podobah.

Zbral **Jožef Volc**, župnik.

Knjiga obsega 308 strani in stane vezana z navadno obrezo 2 K, z zlato obrezo 2 K 40 vin., po pošti 20 vin. več.

Dobi se v „Katol. Bukvarni“ v Ljubljani, v prodajalni „Katol. tiskovn. društva“, pri „J. Krajec Nasl.“ v Rudolfovem, kakor tudi v drugih knjigarnah.

Nove ŠMARNICE.

Dotiskane so **nove šmarnice: Marija, mati dobrejša sveta**. Spisal dr. Lav. Gregorec. — Dobivajo se v „Tiskarni sv. Cirila“ v Mariboru. Cena izvodu 1 K 80 v. Po pošti 20 vin. več.

IVAN KREGAR

pasár in izdelovatelj cerkvenega orodja in posode

Ljubljana, Poljanska cesta 15
(blizu Alojzijevišča)

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne

cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po uzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gospoda And r. Cebaškeka izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu.

Stoletna pratika dvajsetega stoletja

1901 — 2000

z načelno podobo
v barvah in jako
zanimivo, podučno
in koristno vsebino. Sestavil doktor
Gregorij Pečjak.

Stane v „Prodajalnici katol. tiskovnega društva (H. Ničman)“ v Ljubljani, mehko vezana 1 K 30 h, v polplatnu 1 K 80 h, v polusnji 2 K. Po pošti 20 h več.

? Ali že imaš ? te-le knjige ?

Križev pot za Marijine otroke. Vedno ga lahko dobiš za 20 vin. Če jih vzameš 50 vkup, pa vse za 7 K.

Prav toliko veljajo **Male dnevnice** čast. Matere Božje. Kako vesele nedelje imajo družbeniki in družbenice, ki molijo in prepevajo te z odpustki obdarovane cerkvene molitve! Družbe, ki so jih vodili umrli gospod J. Benkovič, to še vedo.

„**Vodilo**“ za Marijine družbe. Prav pripravno vezano za moški žep; ima tudi eno sveto mašo in tri litanije. Velja 60 vin.

Molitvenik „**Najboljša mati**“ ima v tretji izdaji skoro trikrat toliko branja kakor pa v prvi. Vsak častivec M. in J. Srca ga ima rad. — Ta molitvenik in še „**Vodilo**“ zraven, oboje tiskano s tako velikimi črkami, da lahko bero vsake oči, velja le toliko, kolikor velja drobnočrkni molitvenik tudi sam zase; namreč v platnu rud. obr. K 1-50, v usnju, zlati obrezi K 2- in v najbolj lepi vezavi K 3-.

Vse te knjige dobiš pri vseh knjigotržcih, posebno v prodajalni **Katol. tisk. društva v Ljubljani**, Kopitarjeve ulice št. 2 in pri založniku **Fr. Bleiweisu** v Lešah, p. Trzič.

Marija Sattner

Ljubljana

Dunajska cesta št. 19, II. stop., II. nadstr.
(Medijatova hiša)

se priporoča preč. duhovščini za

izdelovanje cerkv. paramentov

Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgič. barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, priproste in najfineje, kakor se glasi naročilo, v svilnatem in zlatem vezenju. — Izdeluje tudi bendera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke, zagotavlja trpežno, vestno delo in hitro postrežbo. Prenovljenje starih paramentov tudi radovoljno prevzame.